

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ex epistola ad Romanos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

& Dominum secundum naturam se esse ostendat? Dicit enim: Si Davidis filius est, cur David Dominum illum appellat? Sed neque ortum secundum carnem hic ex Davidis semine refutat; neque seipsum rursus secundum naturam Dominum esse negat. Verum licet vnum ex utroque constare significatum velit, utrumque tamen adesse demonstrat. Vnus itaque est Christus, & verus Filius.

Quod fides in Christum sit
tamquam in Deum.

Ex epistola ad Romanos.

Rom. c. 1.
v. 5.

PER quem accepimus gratiam & apostolatium ad obediendum fidei in omnibus gentibus pro nomine ipsius; in quibus estis & vos vocati Iesu Christi. Vocatae sunt gentes per fidem. Qui autem per sanctos apostolos illis annuntiabatur, Christus erat. Ab iis vero qui fidei mysteriis initiabantur, fides exigebatur in Christum, non tamquam in hominem, sed tamquam in Deum. Neque enim dicere fas est, gentes quae fidem in Christum complectebantur, ex vno errore in alterum transiisse: verum a falsi nominis diis abductas, ad Deum vivum conuersas esse. Cum illi ergo ad obediendum fidei pro Christi nomine apostolatium se accepisse profiteantur, quomodo Christus non est Deus, cum fides habeatur in illum tamquam in Deum?

Ibid. v. 9.

Testis est mihi Deus, cui serui in spiritu meo, in euangelio Filii eius, quod sine intermissione memoriam vestri facio semper in orationibus meis. Qui Deo seruiunt, non seruiunt Christo tamquam

θεός. εἰ γὰρ δὴ, φησὶν, ὁὗτος τῆς Δαυὶδ, πῶς αὐτὸν ὁ Δαυὶδ κύριον ὀνομάζει; ἀλλ' οὔτε πλὴν ἐκ σπέρματος Δαυὶδ γέννησιν καὶ σὰρκα ἐν τοῖς τοῖς, οὔτε μὲν ἀποπέμπει τῆς φύσιν κύριον ἑαυτὸν. περὶ εἶναι δὲ φησὶν ἀμφοτέρων, εἰ καὶ ἔξ ἀμφοῖν βούλεται ἓν ἐνα δηλοῦν. εἰς οὗτο ἄρα Χριστός, καὶ ὁὗτος ἀληθής.

ANNO
CHRISTI
431.

Οπ εἰς Χριστὸν ἢ πίστις
ὡς εἰς θεόν.

Εκ τῆς πρὸς Ρωμαίους.

ΔΙ οὗ ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολήν εἰς ὑπακοὴν πίστεως ἐν παντί τοῖς ἔθνεσιν ὑπὸ τῆς ὀνόματι αὐτοῦ. ἐν οἷς ἐστε καὶ ὑμεῖς κλητοὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ. κληνομεθα τὰ ἔθνη διὰ τῆς πίστεως. καὶ ὡς ὁ Χριστός διὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ὁ πατὴρ αὐτοῖς κηρυττομένη. ἐπεὶ ἡμεῖς δὲ πατὴρ τῶν μετὰ τοὺς ἀποστόλους ἡ πίστις οὐχ ὡς εἰς ἀνθρώπον, ἀλλ' ὡς εἰς θεόν. οὐ γὰρ ποὺ φησὶν ἐκ πλάνης εἰς πλάιν κληνομεθα τὰ ἔθνη, ἢ εἰς Χριστὸν πίστιν παραδεξάμεθα. καὶ ἀλελοποτα δὲ μάλλον. ὅτι ψευδονύμοις θεοῖς, ὁποῖοις ἐφαλοποὶν ὁππὶ θεὸν ζῶντα. ὅτι ποίνω ἀποστολὴν εἰληφέναι φασὶν. ὁ μετὰ τοὺς ἀποστόλους εἰς ὑπακοὴν πίστεως ὑπὸ τῆς ὀνόματι τῆς Χριστοῦ, πῶς ἐκ αὐτοῦ εἰς θεός, εἰπὼς αὐτὸν ἢ πίστις, ὡς εἰς θεόν;

Μάρτυς γὰρ μου ὁ θεός, ὃς λατρεύω ἐν τῷ πνεύματι μου, ἐν τῷ διακρίνω τῆς ὑποδοχῆς, ὡς ἀδιακρίτως μνείαν ὑμῶν ποιοῦμαι πάντοτε ὁππὶ τῶν προσευχῶν μου. οἱ θεοὶ λατρεύοντες, οὐχ ὡς θεοὶ αὐτὸν ἐπερ-
λα-

ANNO
CHRISTE
431.

λατρεῖν τοῖς τῶν Χερσῶν. αὐτῶν δὲ Φη-
σι καὶ τὸ διαγγέλλειν. κηρύττεται γὰρ αὐ-
τὸς ὡς θεὸς τῶν κόσμων, καὶ τοὶ θεοὶ
καὶ φύσιν ὄντος τῆς πατρὸς, καὶ κατάρ-
χοντος τῆς ὁλῶν. θεὸς οὐκ ἄρα Χερ-
σος, ὁ δὲ οὐ καὶ ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ
ὡς θεὸς καὶ ἀγγέλλει, καὶ τῇ ᾧ πάν-
των ἡμῶν λατρεῖα.

Δικαιωθέντες οὐκ ἐν πίστεως, ἐν-
φύλῳ ἐχούμεν πρὸς θεὸν διὰ τῆς κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χερσοῦ, δὲ οὐκ ἐν
καὶ τῷ πρὸς αὐτὸν ἐχέμεν τῇ
πίστει εἰς τὸν χάριν πάντων, ἐν ᾗ ἐσθ-
καμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπὶ ἐλπίδι τῆς
δόξης τῆς θεοῦ. ὡς εἰς θεὸν πιστεύον-
τες δικαιοῦμεθα. εἰ δὲ εἰς Χερσὸν Ἰη-
σοῦ ἡ πίστις, καὶ δὲ αὐτῷ τῷ πρὸς
αὐτὸν ἐχέμεν. σιγή φησὶν ἡμῶν
γὰρ τῷ θεῷ καὶ πατρί, σιωπῶμεν
ὡς περ ἡμεῖς τῶν Χερσῶν. πῶς
οὐ θεὸς ὅστις, καὶ εἰ γέγονεν ἐκ σπέρ-
ματός τοῦ Δαυὶδ καὶ τῆς σαρκὸς καὶ
τῆς ῥαφῆς;

Καθὼς γέγραπται, Φησὶν ἰδοὺ
ἔστημι ἐν Σιών λίθον πρὸς σκώμμα-
τός, καὶ πέτραν σκανδάλου. καὶ πᾶς
ὁ πιστεύων ἐπὶ αὐτῷ, οὐ κατακλιθή-
σεται. Συμεὼν ὁ δίκαιος ὅτε τὸ θεῖον
εἰς ἀγκάλας ἐδέξατο βρέφος, ἔφη
πρὸς τὸν θεόν. Νῦν ἀπολύεις τὸ δού-
λόν σου, δέσποτα, καὶ τὸ ῥῆμά σου ἐν
ἐνθύμῳ. ὅτι εἶδον ὅτι φθαλμοί μου
τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἡτοίμασας καὶ
πρὸς σωτὴν πάντων τῶν λαῶν. καὶ τὰ
ἐξ ἡς. πρὸς πᾶσι τοῖς ἰδοὺ οὗτος
καίται εἰς πᾶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν
ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀπ-
λερώμενον. ὁ αὐτὸς ἄρα ὅστις ὁ
πρὸς σκώματος λίθος, καὶ ἡ πέτρα τῆς
σκανδάλου. Ὁ θεὸς πάντες μὲν αὐτῷ διὰ τὴν ἀπεδείας, σιωπῶμεν ἡμεῖς.

Concil. Tom. 5.

alteri Deo. Vnde & illius quo-
que euangelium esse perhibe-
tur. Annuntiatur enim mundo
ut Deus, cum pater sit Deus na-
tura, principatumque in omnes
obtineat. Deus igitur est Chri-
stus, per quem & in quo ipse quo-
que Pater ut Deus annuntiatur,
cultuque & veneratione ab om-
nibus afficitur.

Iustificati ergo ex fide, pacem ha-
bemus ad Deum per Dominum no-
strum Iesum Christum, per quem
& habemus accessum per fidem in
gratiam istam, in qua stamus, &
gloriamur in spe gloria Dei. Si in
Deum credentes, vere iustifica-
mur, fideque in Christum Iesum
tendimus, ac per illum ad Patrem
tandem peruenimus (Christo
namq; nos simul excitante, Deo
& Patri coniungimur,) quomodo
Deus non est, etiam si iuxta Scri-
pturas ex semine David secun-
dum carnem factus est?

Sicut scriptum est: Ecce, inquit,
pono in Sion lapidem offensionis, &
petram scandali: & omnis qui cre-
dit in eum, non confundetur. Iustus
Simeon cum diuinum illum pue-
rum inter vlnas suscepisset, ita
Deum affatus est: Nunc dimittis
seruum tuum Domine, secundum
verbum tuum in pace: Quia vide-
runt oculi mei salutare tuum: Quod
parasti ante faciem omnium populo-
rum. & quæ sequuntur. Subiun-
git deinde: Ecce hic positus est in
ruinam & resurrectionem multo-
rum in Israel, & in signum cui con-
tradicitur. Idem ergo est lapis of-
fensionis, & petra scandali. Et
quidem nonnulli propter infide-
litatem in ipsum impeerunt, &
contriti sunt; reliqui vero, qui

Rom. c. 5.
v. 1.

Rom. 1.

Rom. c. 9.
v. 31.

Luc. c. 2.
v. 29.

Ibid. v. 34.

E e

nimirum fidem in illum complexi sunt, confusionem euaserunt. Numquid ergo in illum tamquam in hominem credimus, an vero tamquam in Deum? Vtique tamquam in Deum. Deus itaque est Christus. de ipso enim iustus Simeon adductas paulo ante voces depromebat.

Rem. c. 10.
v. 3.

De Iudæis dicit: Ignorantes enim potentiam & iustitiam Dei, & suam statuere querentes, iustitia Dei non sunt subiecti. Finis enim legis Christus, ad iustitiam omni credenti. Si Christus finis legis est, idemque est iustitia, qui iustificat per fidem in ipsum, iustificandique facultas in solum Deum conueniat tamquam quiddam ipsi peculiare, quonam modo Christus non est Deus?

Ibid. v. 6.
Dent. 30.

Quæ autem ex fide est iustitia, sic dicit: Ne dixeris in corde tuo: Quis ascendet in calum? id est Christum deducere. aut quis descendet in abyssum? hoc est Christum a mortuis reuocare. Sed quid dicit Scriptura? Prope est verbum in ore tuo, & in corde tuo. Hoc est verbum fidei quod predicamus: quia si confitearis in ore tuo Dominum Iesum, & in corde tuo credideris quod Deus suscitauit illum a mortuis, saluus eris. Corde enim creditur ad iustitiam, ore autem fit confessio ad salutem. Dicit enim Scriptura: Omnis qui credit in illum, non confundetur. Si Christi persona vniuersæ fidei nostræ terminus, & confessionis virtus præfigitur, mortemque illius & resurrectionem confitentes, veluti in Deum credentes, iustificamur; quis dicere audeat, ipsum deitatis exortem esse? siquidem est

1 Jo. 28. v. 16.

διέφυγον ὃ τὸ καταχυνθῆναι
τὴν παρὰ αὐτὸν πρὶν παρρησιασ-
μοῖ. ἀλλ' οὐκ ὡς εἰς ἀνθρώπον πεπε-
σμένον, ἢ ὡς εἰς θεόν; ὡς εἰς θεὸν δι-
λονότι. θεὸς οὖν ἄρα Χριστός· ἐπὶ
αὐτῷ ὅς οἱ δικαίος Συμεὼν τὰς ὁρ-
πῶς ἡμῶν εἰρημνίας ἐφῆ φωνάς.

Περὶ τῶν Ἰουδαίων φησὶν ἀγνο-
οῦντες ὅτι τὴν τοῦ θεοῦ δυνάμιν καὶ δι-
καιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν ζήτου-
τες ᾤοντο, τῇ δικαιοσυνῇ τοῦ θεοῦ οὐχ
ὑποτάσσασθαι. τέλος γὰρ νόμου Χρι-
στός, εἰς δικαιοσύνην πάντεσσι τοῖς ὀφ-
θῆ. [εἰ τέλος νόμου Χριστός, καὶ αὐ-
τός ἐστιν ἡ δικαιοσύνη, δικαίων διὰ
πίστεως ὅτι εἰς αὐτὸν μόνον ὡς ἰδι-
ὸν ἀνακαίσεται τὸ δικαιοῦν δυνάσασθαι
τῷ θεῷ· πῶς οὐ θεὸς ὁ Χριστός;

Ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω
λέγεται· μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τίς
ἀναθήσεται εἰς οὐρανόν; τοῦτέστι
Χριστὸν καταρραγεῖν. ἢ τίς καταθή-
σεται εἰς τὴν ἄβυσσον; τοῦτέστι Χρι-
στὸν ἐκ νεκρῶν ἀναρραγεῖν. ἀλλὰ τί λέ-
γεται; ἐπεί σου ὁ ῥῆμα ἐστὶν ἐν τῷ σώ-
ματι σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου. τοῦτέ-
στι τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως, ὃ κηρύττειται
ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ σώματι σου
κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν
τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ θεὸς αὐτὸν ἡγά-
ρεν ἐκ τῶν νεκρῶν, σωθήσῃ. καρδιά
μὲν γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην,
σῶμα δὲ ὁμολογῆται εἰς σωτη-
ρίαν. λέγεται γὰρ ἡ γραφή· πᾶς ὁ π-
ιστεύων εἰς αὐτὸν, οὐ καταχυνθήσε-
ται. [εἰ σύμπας ἡμῶν ὁ τῆς πίστεως ὁ-
ρος, καὶ τῆς ὁμολογίας ἡ δύναμις εἰς
τὸ τῷ Χριστῷ παρῆσθαι παρόσωπον,
καὶ ὁμολογοῦντες αὐτῷ θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν, ὡς εἰς θεὸν πε-
σθυρότερες δικαιοσύμους, τίς ὁ φάναι θεὸν ἐκ εἶναι πολὺν αὐτόν; ἐπεί ἐστὶ

ANNO
CHRISTO
411.

ANNO
CHRISTI
431.

κεφάλαιον τῆς ἀπάντων σωτηρίας,
διὰ τὴν ὁδὸν, τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως
ἡ ὁμολογία. δι' αὐτὸν γὰρ καὶ ἐν αὐτῷ καὶ
αὐτὸς ὁ πατὴρ ἐπιγινώσκειται πρὸς
ἡμῶν.

* ὑπομνή-
ται

Τῷ δὲ διωταμνῶ ὑμᾶς σπεύζαι
καὶ τὸ διαγγέλιόν μου ἐν τῷ κήρυγμα
Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀποκαλύψαι
μυστήριον χρόνοις αἰώνιαις σεση-
μημένον. Φανερωθέντος δὲ νῦν διὰ τῆς
γραφῶν πνευματικῶν κατ' ἐπιτα-
γὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, εἰς ὑποακοὴν
πίστεως, εἰς πάντα τὰ ἔθνη γνωριζέν-
τος· μόνῳ Θεῷ δὲ, διὰ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, ὃς ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶ-
νας τῷ ᾧ αἰῶνι, ἀμήν.] ἰδοὺ δὴ σα-
φῶς τὸ διαγγέλιον καὶ τὸ κήρυγμα Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ φησιν ἐν τῷ κήρυγμα καὶ
κεκρύφθαι μὲν ἐν αὐτῷ μυστήριον, καὶ σεση-
μημένον χρόνοις αἰώνιαις, ἀποκαλυφθῆ-
ναι ὅτι νῦν εἰς ὑποακοὴν πίστεως εἰς
πάντα τὰ ἔθνη. ἐξάρτη γὰρ εἰς Χρι-
στον τὰ ἔθνη τῷ ὑποδυνάμει λαβείας
ἐξ ημετέρων, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐπεγνω-
κότα τὸ φύσιν καὶ δυνάμει. καὶ εἰ σαφῶς
διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγνώσθη Θεός, πῶς
οὐ μέγα τὸ Χριστοῦ μυστήριον; εἰ δὲ
νοεῖται καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπος ἀπλῶς,
καὶ οὐχὶ δὲ μάλλον Θεὸς κύριος θεοπι-
κῶς, ἐκείνῳ Θεῷ τὸ μυστήριον.

Λέγω γὰρ Χριστὸν διάκονον γε-
νησθαι πνευματικῆς ὑπὲρ ἀληθείας
Θεοῦ, εἰς τὸ βεβαιώσαι τὰς ἐπιτα-
γὰς τοῦ πατρός. τὰ δὲ ἔθνη
ὑπὲρ ἐλέους δοξάζουσιν τὸν Θεόν. γε-
νησθαι γὰρ ὅτι ἐπιτάσσεται δὲ Α-
βραάμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς
δικαιοσύνην. εἰρηται δὲ πρὸς αὐ-
τὸν ὅτι ἐνδολογηθῶσιν ἐν τοῖς πα-
σιν αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ὃ δὲ καὶ σαφές
Concil. Tom. 5.

summa & caput salutis omnium,
ostiumque & via, fidei in ipsum
confessio. Per ipsum namque &
in ipso ipse quoque Pater a nobis
cognoscitur.

Ei autem qui potens est confir-
mare vos iuxta euangelium meum,
& predicationem Iesu Christi, se-
cundum reuelationem mysterii tem-
poribus æternis taciti (quod nunc pa-
tefactum est per scripturas prophe-
tarum, secundum preceptum æterni
Dei, ad obeditionem fidei) in cun-
ctis gentibus cogniti, soli sapienti
Deo, per Iesum Christum; cui honor
& gloria in sæcula sæculorum. A-
men. En hic disertè affirmat euan-
gelium, eiusdemque prædicatio-
nem ad ipsum Christum pertinui-
sse: tum occultum illud de ipso
eodem mysterium æternis tem-
poribus tacitum, nunc demum
ad fidei obeditionem in omnibus
gentibus patefactum prædicat.
Nam gentes falsorum deorum
cultu liberatæ, veramque veri na-
turalisq; Dei notitiam adeptæ, ad
Christum sunt conuersæ. Quod si
per Iesum Christum Deus palam
est agnitus, quomodo Christi
mysterium non est magnum?
Quod si is animo concipiatur ut
homo quispiam nulla ex parte no-
stri dissimilis, & non ut Deus ho-
mo factus; haud magnæ sane sa-
pientiæ sacramentum illud fue-
rit.

Dico enim Christum Iesum mi-
nistrum fuisse circumcisionis propter
veritatem Dei, ad confirmandas
promissiones patrum: Gentes autem
super misericordia honorare Deum.
Scriptum est enim: Credidit Abra-
ham Deo, & reputatum est illi ad
iustitiam. Dictum est rursum ad
illum: In te benedicentur omnes tri-
bus terræ. id quod Paulus hac
Ec ij

Rom. c. 15.
v. 8.

Genf. 15.
Rom. 4.

Gen. 12. v. 3.

Rom. c. 4.
v. 13.

Gal. c. 3. v. 9.

nobis sententia exponit : Non enim per legem, ait, promissio Abrahamæ, ut ipse heres esset mundi, sed per iustitiam fidei. & rursum : Igitur qui ex fide sunt, benedicentur cum fidei Abraham. Si Dei ergo promissiones per fidem patribus obuenerunt, Christus vero minister factus est, hoc est mediator, ad firmandas promissiones patribus a Deo factas, nempe iustificationem, quæ per fidem obtinetur; (factus est autem Christus minister, hoc est mediator, non ut alteri fidem conciliaret, sed ut sibi ipsi & Patri per seipsum) cui dubium esse potest, quin verus secundum naturam Deus existat? Nam ut beatus Abraham iustificatus est in Deum credens; ita gentes quoque iustificabuntur in ipso, si vestigiis illius innixæ, in Deum, hoc est in Christum crediderint.

ακολουθήσαντες, καὶ ἐν θεῷ πιστεύοντες, πούτεσι Χριστῷ.

Ex priori ad Corinthios.

1. Cor. c. 6.
v. 11.

ET hæc quidam fuistis : sed abluti estis, sed sanctificati estis, sed iustificati estis in nomine Domini nostri Iesu Christi, & in Spiritu Dei nostri. Cum in nomine Christi iustificemur, eumque fide ut Deum veneremur, eiusdemque Spiritu locupletemur, quomodo non erit Deus Christus?

Εκ τῆς πρὸς Κορινθίους πρῆτης.

ΚΑΙ ταῦτά ὡς ἦτε· ἀπ-
λουσάτε, ἀλλ' ἡγιασθήτε,
ἀλλ' ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ
κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν τῷ
πνεύματι τοῦ θεοῦ ἡμῶν.] εἰ ἐν τῷ
ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ δικαζομένθα, ὡς
θεὸν τῇ πίστι ὑμῶν, καὶ τὸ αὐ-
τῶν πνεῦμα δεχόμενοι, πῶς οὐ θεὸς ὁ
Χριστός;

Ex posteriori ad Corinthios.

2. Cor. c. 11.
v. 4.

NAM si is qui venit, alium Iesum prædicat, quem non prædicauimus; aut alium spiritum accipitis, quem non accepimus; aut aliud euangelium, quod non recepistis, recte pateremini. Ante Dei

Εκ τῆς πρὸς Κορινθίους β'.

Εἰ μὲν γὰρ ὁ ἐρχόμενος ἐπὶ
ῥῷ Ἰησοῦ κηρύσσει, ὃν ἐκ
ἐκκηρύξαμεν· ἢ πνεῦμα ἕτερον λαμβάνετε,
παρ' ὃ ἐλάβετε· ἢ δια-
γάγιον ἕτερον, ὃ ὃ ἐδέξασθε, κα-
λῶς ὑμῖν λέγομεν.] πρὸς τὴν τῆς α'